

Vịt con xấu xí

Vịt Con Xấu Xí trông rất khác với những anh chị em của mình - những người lấy chú ra làm trò cười và đối xử với chú một cách tàn tệ vì chú không giống họ. Chú tìm một nơi mà mình được chấp nhận như chính bản thân mình. Nơi đó không phải với vịt, gà mái hay ngỗng, cũng không phải với bà cụ cùng con mèo và con gà mái của bà. Chú ước mình xinh đẹp như những con thiên nga mà chú nhìn thấy trên bầu trời và có những người bạn không chọc ghẹo chú.

Vào mùa xuân, chú đã trưởng thành và cố gắng nhập vào một đàn thiên nga. Những con thiên nga trẻ không trêu chọc chú như tất cả những sinh vật khác, mà họ đối xử với chú như chú là một trong số họ. Chú ngạc nhiên rằng những sinh vật xinh đẹp như vậy lại muốn ở bên mình. Nhưng rồi chú nhìn thấy cái bóng phản chiếu trên mặt nước của mình và thấy chú cũng là một con thiên nga xinh đẹp. Cuối cùng chú đã tìm thấy ngôi nhà của mình với những con thiên nga và đã được yên bình khỏi mọi điều chế giễu và nhạo báng mà chú đã phải chịu đựng trong quá khứ.

Sau đây, sẽ là chi tiết truyện cổ tích “Vịt con xấu xí” dành cho các bé nhé!

Một ngày nắng đẹp, bên bờ hồ có một chị vịt đang bồn chồn đi lại quanh ổ trứng. Đã đến ngày đàn con của chị chào đời.

Chợt những quả trứng khẽ động đậy, rồi một, hai, ba... chú vịt con xinh xắn đội vỏ chui ra. Riêng quả trứng to nhất hay được mẹ chú ý nhất thì mãi không chịu nứt vỏ.

“Sao thế nhỉ? Có chuyện gì xảy ra chẳng? Con hãy mau ra đây để ngắm trời xanh, nắng vàng đi chứ!” – Vịt mẹ lo lắng nghĩ và lay nhẹ quả trứng. Nhưng quả trứng vẫn nằm im. Đúng lúc ấy, một bác vịt đi qua, ghé thăm đám vịt mới nở.

Bác khen chúng dễ thương và sau một hồi ngắm nghía quả trứng còn lại trong ổ, bác vịt lắc đầu bảo:

- Tôi e đây là trứng gà tây. Tôi đã gặp chuyện này một lần rồi, rắc rối lắm! Cô quên nó đi, đưa bọn trẻ xuống nước cho chúng tập bơi kéo tối đến nơi rồi.

Vịt mẹ không đành lòng làm theo lời khuyên của bác vịt kia, chị vẫn kiên trì ấp ủ hơi ấm cho quả trứng út ít. Và rồi cũng đến lúc vỏ trứng tách ra, một chú vịt con to lớn hơn hẳn các anh chị, lông xám xịt hiện ra. Vịt mẹ ngỡ ngàng nhìn nó hồi lâu và lắc đầu khẽ nói:

- Trời ơi, sao con khác lạ và xấu xí quá, chẳng lẽ con lại là gà tây?

Hôm sau, vịt mẹ dẫn cả đàn con ra hồ. Vịt con xấu xí bơi rất giỏi, nó luôn dẫn đầu cả đàn, theo sát sau mẹ. Vịt mẹ thấy vậy mừng lắm:

- Thằng bé đúng là con mình, không phải là gà tây, nó bơi giỏi thế cơ mà! Khi đám vịt con đã cứng cáp, vịt mẹ dẫn chúng đi chào họ hàng, bà con xóm giềng. Nhưng đi đến đâu, vịt con xấu xí cũng bị cười cợt, chòng ghẹo. Khi lũ vịt con được chia quà là những con cá trạch tươi ngon thì vịt con xấu xí cũng chỉ được nhận sau cùng. Bác vịt đầu đàn nhìn nó chẳng mấy thiện cảm và còn hỏi:

- Ơ, đứa trẻ xấu xí này là con cái nhà ai mà lạc vào đây thế?

Lũ vịt con thấy thế được thể bắt nạt vịt con xấu xí suốt ngày. Cứ hễ khi nào vắng mẹ là chúng không cho chú cùng ăn, cùng chơi với chúng.

Vịt con xấu xí buồn lắm, đành lủi thủi chơi một mình. Một hôm chú lang thang trong vườn, tình cờ gặp anh gà trống đang tâm sự với chị gà mái. Vừa nhìn thấy vịt con, anh gà trống đã quắc mắt mỗ cho nó một cái rồ đau rồi quát lên:

– Đồ nhóc con xấu xí, mò đến đây làm gì cho bẩn mắt ta! Biến ngay!

Vịt con sợ hết hồn hết vía, bỏ chạy thục mạng. Cứ thế, ngày này qua ngày khác, vịt con xấu xí luôn bị xua đuổi, bị đối xử ghẻ lạnh, sống giữa bầy đàn mà chú luôn cảm thấy cô đơn. Không thể chịu đựng thêm được nữa, một hôm vịt con quyết định bỏ đi.

Vịt con men theo bờ hồ, chậm chạp bước đi. Chú không biết sẽ đi đâu. Đi đâu để tránh được những tiếng chê bai, giễu cợt? Chợt vịt con giật mình dừng lại. Thì ra đám ếch đang ngồi chơi, thấy vịt con đi tới đã đồng loạt nhảy xuống hồ, kêu toáng lên:

– Ôp ộp, con gì mà xấu xí quá, chắc không phải là vịt!

Vịt con tủi thân lắm. Chú nghĩ: “Mình xấu xí đến mức ma chê quỷ hờn hay sao mà ai thấy mình cũng muốn tránh xa thế nhỉ?!”

Vịt con chán nản nằm ẹp xuống vạt cỏ. Bỗng chú nghe thấy tiếng đập cánh vui vẻ, tiếng trò chuyện xôn xao, liền ngẩng lên nhìn. Một đàn vịt trời bay qua chỗ vịt con, hạ cánh xuống phía hồ bên kia nghỉ ngơi. Vịt con vội nhảy xuống hồ bơi về phía đàn vịt, mong muốn được kết bạn với chúng. Nhưng đám vịt trời vừa nhìn thấy chú đã kêu lên âm ỉ:

– Con vịt xấu xí này ở đâu ra vậy?

Con cái của chúng ta làm gì có đứa khó coi thế này!

Ngay lúc ấy, tiếng súng nổ chợt vang lên: Pằng! Pằng! Và hai con vịt trời bơi gần vịt con nhất bị trúng đạn, không kịp kêu lên một tiếng nào.

Vịt con sợ hãi, run rẩy, cố rúc đầu vào đôi cánh nhỏ, nấp cạnh khóm sậy. Vịt con nghe thấy tiếng nước văng rào rào. Một anh chó săn to lớn lù lù tiến đến. Nhưng anh chó chẳng thèm để ý đến vịt con, chỉ ngoạm hai con vịt trời bị bắn chết lôi vào bờ.

Vịt con thở phào nhẹ nhõm: “May quá! Mình xấu xí đến nỗi ngay cả anh chó săn cũng chẳng thèm để mắt đến”.

Đêm ấy, vịt con vừa sợ vừa mệt, cuộn mình trong đám cỏ mềm nằm ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau chú lại tiếp tục lên đường. Chú vẫn ước mong tìm được chốn nương thân, tìm được những người bạn tốt. Nhưng mùa đông đã bắt đầu tràn tới, gió lạnh thổi ào ào. Cuộc hành trình của vịt con càng khó khăn hơn. Vừa đói, vừa rét, vịt con lảo đảo bước đi.

Mãi đến khi kiệt sức, vịt con mới gặp một ngôi nhà nhỏ. Nơi ấy có một bà cụ phúc hậu sống cùng với chị gà và anh mèo.

Vừa nhìn thấy vịt con, bà cụ đã xuýt xoa thương xót và đưa ngay chú vào nhà. Bà cụ ủ ấm cho vịt con rồi lấy cháo nóng cho chú ăn. Từ khi rời đàn ra đi, bữa ấy vịt con mới được ăn ngon như thế.

Trong khi ấy thì anh mèo và chị gà cứ lượn lờ quanh vịt con.

Anh mèo gừ gừ hỏi:

– Này vịt con xấu xí kia, mi có biết bắt chuột không?

Còn chị gà thì cục ta cục tác nặng xì lên:

– Trông chú mày, vịt chả ra vịt, gà chả ra gà, chú mày có biết đẻ trứng như chị không?

Vịt con không biết trả lời ra sao, chỉ biết lắc đầu. Thế là cả anh mèo và chị gà cùng đồng thanh:

– Đúng là đồ vô tích sự! Ở đây không có chỗ cho chú em đâu.

Vịt con nghe nói thế không biết làm cách nào, đành ngậm ngùi ra đi.

Một buổi chiều, chú đi đến một cái hồ lớn ven rừng. Trên mặt hồ có đàn thiên nga đang bơi lội, con nào cũng trắng muốt tuyệt đẹp.

– Ước gì mình cũng xinh đẹp như các anh chị ấy thì hạnh phúc biết bao! –

Vịt con ao ước. Chú cứ ngẩn ngơ ngẫm mãi cho đến khi đàn thiên nga cất cánh bay khuất dần sau khu rừng. Trời tối rất nhanh. Vịt con không còn biết đi đâu nữa! Nghĩ đến thân phận mình, chú gục mặt xuống tuyết nức nở khóc.

Sáng sớm hôm sau, có một bác gác rừng đi qua, thấy một chú vịt con bị băng phủ kín, lạnh cóng nhưng vẫn còn thoi thóp thở. Bác đập vỡ đám băng bám quanh vịt con, bế chú lên, quấn vào vạt áo rồi đưa về nhà. Vịt con được sưởi ấm, dần dần hồi tỉnh. Từ đó, vịt con xấu xí được ở lại trong căn nhà ấm áp của bác gác rừng tốt bụng. Mọi người trong nhà đều yêu quý chú ta. Vịt con vui lắm, nghĩ rằng sẽ được ở đây mãi mãi. Nhưng rồi một ngày kia, cả nhà đi vắng hết, chỉ còn một mình vịt con đang thiêu thiêu ngủ. Chợt vang lên những tiếng kêu chít, chít, chít... Chú choàng tỉnh, lạch bạch chạy vào trong bếp. Một cảnh tượng lộn xộn diễn ra trước mắt chú: Cả đàn chuột đang đánh chén ngon lành trên bàn ăn. Thấy động, đám chuột xô nhau bỏ chạy tán loạn làm bát đĩa, cốc, chén... rơi loảng xoảng, thức ăn vương vãi lung tung. Khắp phòng bếp bị đảo lộn bừa bộn, bẩn thỉu.

Vừa lúc đó bà chủ trở về. Thấy cảnh đổ vỡ ngổn ngang, còn vịt con xấu xí thì đang ngơ ngác đứng giữa nhà, bà giận dữ la lớn:

– Con vịt xấu xí kia, mày đã làm gì thế này?

Vịt con hoảng sợ, vội bỏ chạy ra khỏi nhà.

Tuyết rơi trắng xóa khắp nơi. Vịt con rét run, lẩy bẩy bước đi. Bỗng chú thấy lấp ló sau bụi cây có một căn nhà xinh xắn.

Vịt con bước đến, rụt rè gõ cửa. Một bác chuột đồng vui vẻ bước ra, ân cần xoa đầu vịt con:

– Tội nghiệp vịt con bé bỏng, vào nhà với bác cho đỡ rét!

Nhà bác chuột đồng rất ấm và chất đầy thức ăn. Mẹ con bác chuột thương vịt con lắm, họ giữ vịt con ở lại cho qua mùa đông giá rét. Lần đầu tiên trong đời, vịt con được yên tâm sống trong cảnh vui vẻ, đầm ấm thương yêu như vậy...

Thời gian thấm thoắt trôi đi, chẳng mấy chốc mùa xuân đã trở lại. Vịt con bây giờ đã lớn lên nhiều, chú bâng khuâng nhớ hồ nước trong xanh, nhớ

cánh đồng đầy hoa, nhớ bầu trời cao rộng. Chú liền cảm ơn và bịn rịn chia tay mẹ con bác chuột đồng để trở về hồ nước xanh.

Vịt con ra khỏi nhà, ngẩng mặt lên đón những tia nắng ấm áp của ông mặt trời và khoan khoái vẫy nhẹ đôi cánh. Chú chợt thấy mình được nâng bổng lên cao.

Vịt con reo lên:

– Ôi, mình đã biết bay! Mình đã biết bay thật rồi!

Vịt con sung sướng dang rộng và vẫy mạnh đôi cánh. Trong chốc lát, chú đã ở giữa bầu trời xanh bao la. Thật tuyệt vời, vịt con thích thú liệng xuống sát mặt hồ. Chú ngỡ ngàng không tin vào mắt mình nữa. In hình trên mặt nước biếc xanh không phải là chú vịt con xấu xí mà là một chàng thiên nga đẹp đẽ, trẻ trung.

“Thật là kì diệu, bây giờ sẽ không còn ai gọi mình là vịt con xấu xí nữa!”

Chàng thiên nga tự nhủ và cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chàng thiên nga kiêu hãnh vươn cao cái cổ thon dài bơi ra giữa hồ. Nơi đó có đàn thiên nga vừa hạ cánh, chúng đang vui vẻ gọi chàng thiên nga nhập bầy, cùng múa lượn đón chào mùa xuân.